

i alt Fald ude paa Landet — er kommen til at lægge noget mere Bægt paa Gymnastikken og gerne vil fremme den, og derfor — og da jeg tillige tror, at Gymnastikken bør fremmes, fordi den er meget mere udviklende for Folk, for det menneskelige Begeme i det hele taget — har jeg været med til at indstille, at den forøgede Bevilling, der skulde gives, netop skulde gives til Gymnastik. Og nu maa vi huske paa, at for at drive Gymnastik skal der ikke saa faa Benge til. For det første skal der, naar man i Virkeligheden skal drive Gymnastik, der duer noget, et Dvelfeshus; thi at drive Gymnastik uden Dvelfeshus fører i Reglen ikke til noget. Der skal et Dvelfeshus til, og det faar man ikke for ingen Ting. Befolkningen bekoster vel selv sine Dvelfeshuse; jeg erkender, at det som Regel ikke er Foreningerne, der gøre det, de blive byggede ad frivillig Vej ude i Kommunerne, men der skal tillige en Del Apparater til. Og naar alt det er kommet, saa skal der endda mere til; for naar disse fattige Tjenestekarle, som det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Bernsen) talte om i Saar, skulle drive Gymnastik, der duer noget, skulle de anstaffe sig baade Gymnastiksko og Gymnastiktøj; skal man drive Gymnastik i store tunge Støvler og Badmelsklæder, bliver det ikke til noget. Gymnastik fordrer altsaa en Del Benge, og fordi det fordrer en Del Benge, har jeg ogsaa anset det for rimeligt, at Bevillingen gik til Gymnastik. Og jeg har ikke haft nogen Skrupler ved intet at bevilge til Skydningen udover, hvad der hidtil er bevilget — her er jo ikke Tale om at tage noget bort af det, de hidtil have haft — thi jeg har ogsaa somme Steder i Landet set, at Skydningen er udviklet i den Grad ensidigt, at den endogsaa er ved at blive en Gebinstkivefydning, saa at mange unge Karle Søndag efter Søndag hele Sommeren igennem farte fra det ene Sogn til det andet for at skyde til Præmier. Det kan ogsaa blive for meget, jeg tror i hvert Fald, det er en alt for ensidig Udvikling. Men de Herrer, der have været saa særdeles ivrige, for at de skulle have en meget større Bevilling, have heller ikke gjort os det saa særlig let at stemme for en forøget Bevilling til Skytteforeningerne, thi vi maa huske paa, at inden for de forskellige Kredse af Skytteforeningerne raader ikke den samme Mand, om jeg saa maa sige. Jeg skal herved særlig gøre opmærksom paa en enkelt Kreds. Jeg skal gøre opmærksom paa noget, der er fremkommet offentlig i Løbet af det sidste Aar. Den 29de Oktober f. A. holdt Kjøbenhavns Skytteforening en Præmiefydning, og ved den

Lejlighed havde de, da Præmiefydningen var til Ende, en Fællesspisning. Jeg har et Referat, der er taget ud af „Skyttetidende“, saa det maa nok være rigtig. Det hedder der om den Fællesspisning først, at den havde samlet 400 Medlemmer, og det var et betydeligt større Tal, end Skydningen havde formaaet at samle — det kan vist være rigtig nok. Saa er der et kort Referat af de Taler, der bleve holdte ved denne Lejlighed, og der var da et Medlem — jeg tror næsten, ja, jeg vil ikke sige det bestemt, men det forekommer mig, at det var Formanden for Foreningen — som traadte op og sagde, at Skytteforeningerne havde mange Hindringer at kæmpe imod, og de Hindringer, de særlig havde at kæmpe imod, vare Socialismen og Fredsagen. Hvorvidt Socialismen er en Hindring for Skyttesagen, skal jeg lade ligge; jeg er ikke tilstrækkelig kendt med Socialismens Lærdomme til at kunne udtale mig videre derom, men Fredsagen har jeg aldrig opfattet som en Hindring for Skytteforeningernes Formaal. Det er den heller ikke, og det er dog en mærkelig Fremstilling af et fremragende Medlem af Foreningen at paastaa, at Fredsagen er en Hindring for Skytteforeningernes Formaal. Thi hvad har Fredsagen til Formaal? Den har til Formaal at fremme Freden ved Neutralitet og Voldgift, og saa har den ogsaa til Formaal at vinde Sønderjylland tilbage ad fredelig Vej. Men hvorledes det skulde stride mod Skytteforeningernes Virksomhed, det forstaar jeg ikke. Smidlertid blev det jagt, og saa blev der tillige sagt adskillige andre mærkelige Ting, ved den Lejlighed, som jeg skal fremføre nogle enkelte af, og som alt sammen viser, at inden for denne Kreds af Skytteforeninger raader en Mand, som vi med et almindeligt Udtryk til daglig Brug kalde militær Mand, Militarisme. Der blev Skyttesagen fremstillet som en ren og skær Statssag, som bæres af private. Det er ikke Tilfældet; den bæres i høj Grad ogsaa fra Statens Side. Men, blev der sagt, den kjøbenhavnske Skytteforening hænger i med sit Arbejde, og det har den navnlig vist ved Skydning fra Fæstningsvolde og Panfertaarne. Det er en Fremstilling, tror jeg, som, naar det kommer frem til almindelig Kundskab, ikke skal vinde Skytteforeningerne mange Venner ude omkring i Landet. Og endelig har den kjøbenhavnske Skytteforening navnlig vist, at den hængte i i Kampen mod „den jydsk Goliath“. Maa jeg spørge ærede Medlemmer, er der nogen, der ved, hvad den jydsk Goliath er? Det maa vel være en Betegnelse, man kender inden for den Kreds, og hvorved man forstaar noget særlig slemt i den Kreds,